

Sygn. akt II Cz 726/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Barbara Nowicka

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2014 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia dłużnika J. P.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt I Co 23/14

w sprawie z wniosku wierzyciela (...) S.A. we W.

prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy – R. P. /sygn. akt KM 723/13/

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2014 r., Sąd Rejonowy oddalił skargę dłużnika J. P. na czynność Komornika w postaci postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego i ustalenia opłaty stosunkowej w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania. Sąd wskazał, iż komornik, będąc zobowiązany wnioskiem wierzyciela z dnia 27 września 2013 r., prawidłowo wyliczył opłatę stosunkową w wysokości 1.974,59 zł stanowiącą 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, a metody arytmetycznego tego wyliczenia, co do istoty dłużnik nie skarżył. Ponadto, nie można zgodzić się z zarzutem dłużnika, jakoby nie był informowany o wszczęciu egzekucji, a o postępowaniu egzekucyjnym dowiedział się dopiero w momencie odebrania postanowienia o jego umorzeniu. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji awizowano dwukrotnie dnia 7 czerwca oraz 17 czerwca 2013 r., a zatem za termin doręczenia mu przedmiotowego zawiadomienia należało przyjąć dzień 24 czerwca (fikcja doręczenia). Dodatkowo Sąd wskazał, że w późniejszym okresie dłużnik odbierał osobiście - 1 października 2013 r. - pod adresem wskazanym we wniosku egzekucyjnym, informacje Komornika o wysłuchaniu dłużnika przed umorzeniem postępowania i pod tym samym adresem odebrał osobiście postanowienie o umorzeniu postępowania.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, dłużnik podniósł, iż Komornik podał jedynie wysokość opłaty stosunkowej nie informując go o wysokości podstawy wyliczenia, czyli rzekomego długu. Ponadto, w ocenie skarżącego, instytucja fikcji doręczenia została stworzona chyba tylko po to aby poprawić statystyki sądów w orzecznictwie, a przede wszystkim nie dotyczy komorników, bowiem prowadzą oni czynności egzekucyjne, a nie czynności w postępowaniu sądowym. Również,

zdaniem dłużnika, został on pozbawiony podstawowego prawa tj. domniemania niewinności., ponieważ nie miał on możliwości odniesienia się do czynności dokonywanych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jako nieuzasadnione podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Sąd Okręgowy podziela argumenty Sądu Rejonowego, które legły u podstaw zaskarżonego postanowienia i zostały zawarte w jego uzasadnieniu, a zażalenie, które nie zawiera w istocie zarzutów zmierzających do jego skutecznego podważenia, w żaden sposób nie zakwestionowało skutecznie powyższego rozstrzygnięcia, jak i jego motywów. Jak wskazał Sąd pierwszej instancji, kwestię opłaty stosunkowej, w przypadku umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela wyraźnie reguluje art. 49 ust. 2 zd. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376), który stwierdza, iż w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 kpc, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. W niniejszej sprawie opłata ta została prawidłowo ustalona przez Komornika na kwotę 1.974,59 zł, co stanowi 5% z sumy pozostałej do wyegzekwowania tj. 39.491,80 zł, na którą to składa się należność główna (24.097,99 zł), zaległe odsetki (15.003,89 zł), koszty procesu (71,92 zł) oraz inne koszty (318 zł). Wyliczeń tych skarżący nie kwestionuje, wskazując jedynie, iż postanowienie Komornika nie zawiera dokładnego określenia świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, co jednakże nie może skutecznie podważyć prawidłowości postanowienia Komornika. Natomiast zarzut skarżącego wskazujący, iż przepisy odnośnie tzw. fikcji doręczenia nie znajdują zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym, należało uznać za chybiony, bowiem zgodnie z art. 13 § 2 kpc, przepisy o procesie (zatem i przepisy o doręczeniach określone w art. 131-147 kpc) stosuje się odpowiednio również do innych rodzajów postępowań, - w tym postępowania egzekucyjnego - chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej. Również argument skarżącego w postaci pozbawienia go prawa domniemania niewinności nie mógł się ostać z tego względu, iż jest to instytucja postępowania karnego, zaś celem prowadzenia egzekucji nie jest ustalenie odpowiedzialności karnej dłużnika, lecz skuteczne ściągnięcie wierzytelności.

Skoro więc zarzuty zażalenia nie podważyły trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia, zażalenie to, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu- art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc.